

## Arrest

nr. 286 532 van 22 maart 2023  
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI  
Maurice Van Meenenplein 14/6  
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE II<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjadische nationaliteit te zijn, op 11 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart op 19 april 2019 in België aangekomen te zijn. Diezelfde dag dient zij een verzoek tot internationale bescherming in. Vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekende partij reeds op 26 juli 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Zweden.

1.2. Op 28 januari 2022 wordt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 256 136 van 10 juni 2021.

1.3. Op 18 maart 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.4. Op 17 oktober 2022 wordt de onder punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep hiertegen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 283 842 van 26 januari 2023.

1.5. Op 18 oktober 2022 wordt verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING**

*In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten,*

*naam : A. D. A. (..)*

*voornaam : I. (..)*

*geboortedatum : X*

*geboorteplaats : Tsjaad*

*nationaliteit : Tsjaad*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 28.01.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10.06.2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:*

*Hoger belang van het kind*

*Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*

*Gezins- en familieleven*

*Betrokkene verklaarde dat een meerderjarig broer in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.*

*Gezondheidstoestand*

*Betrokkene legde bij het CGVS een medisch attest neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.*

*Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 17.10.2022 negatief afgesloten werd.*

Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

### "IV. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Schending van artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950 goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en manifeste appreciatiefout.

#### • EERSTE GRIEF

Volgens artikel 39/82, §4, al. 4, van de Vreemdelingenwet:

« De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. »

Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

« Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad:

« Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvV, arrest n°216.987 van 21.12.2011).

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale bepaling schrijven aan de verwerende partij voor een werkelijke verplichting : ze moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De verwerende partij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten.

Zoals blijkt uit de Parlementaire werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van deze laatstgenoemde wet, de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft, « geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM. (...) Bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt het beginsel van non-refoulement, zoals voorzien in artikel 22 van het ontwerp, toegepast. » (Doc 53, 1825/001, p. 17).

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par

les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. » (RvV, arrest n° 116.003 van 19 december 2013 ; RvV, arrest n°132 278 van 28 oktober 2014 ; RvV, arrest n°130 604 van 30 september 2014 ; RvV, arrest n° 129 985 van 23 september 2014 ; RvV arrest n° 126 851 van 9 juli 2014,...).

Het is de plicht van de autoriteit om aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gezocht tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op verzoekers rechten.

De uitvoering van de bestreden beslissing zou echter tot gevolg hebben dat verzoeker aan onmenselijke en vernederende behandelingen zou worden onderworpen. Verzoeker legde duidelijk uit dat hij niet naar Tsjaad kan terugkeren omdat zijn leven daar in gevaar is.

Ondanks deze elementen vond de verwerende partij het niet nuttig om hem verder te ondervragen over de gevaren waarmee hij geconfronteerd zou worden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. In deze zin, beoordeeld door Uw Raad in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een bijlage 13septies:

« 4.3.2.6. Il ne ressort d'aucune pièce versée au dossier administratif que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir les éléments précités, avant la prise de l'acte attaqué.

Or, la jurisprudence de la Cour EDH enseigne, ce à quoi le Conseil se rallie, que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, compte tenu de la situation générale qui y prévaut et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine), la partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366), quod non en l'espèce.

Au vu des développements qui précèdent, le Conseil souligne qu'au regard du principe de non-refoulement, tel qu'il est affirmé, notamment, par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants et l'article 3 de la CEDH, la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraire à l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement.

Or, en l'occurrence, force est de constater qu'il ne ressort d'aucun des éléments versés au dossier administratif ou produits à l'audience par la partie défenderesse que celle-ci aurait procédé à cette vérification, préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, ni même que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir son point de vue, que ce soit au sujet de sa reprise en charge par la France ou l'Italie ou de son éventuel éloignement vers le Soudan, éventualité que la décision attaquée ne permet pas d'exclure, ainsi que cela a été relevé plus haut.

4.3.2.7. Au regard de l'ensemble de ces considérations, le Conseil considère, prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, avant d'adopter l'acte attaqué, à un examen aussi rigoureux que possible des éléments, touchant au respect de l'article 3 de la CEDH, dont elle avait ou devait avoir connaissance.

Il en résulte qu'à ce stade, la partie requérante apparaît, prima facie, pouvoir se prévaloir d'un grief défendable au regard de la violation de l'article 3 de la CEDH, en telle sorte que le moyen pris de la violation de cette disposition doit, prima facie, être considéré comme sérieux.

Il s'ensuit que la deuxième condition cumulative requise pour que soit accordée la suspension de l'exécution de l'acte attaqué est remplie. » (RvV, arrest n°192 584 van 26 september 2017)

De uitvoering van de bestreden beslissing zou echter tot gevolg hebben dat de verzoeker aan onmenselijke en vernederende behandelingen zou worden onderworpen.

De verwerende partij heeft het artikel 7 van de Vreemdelingenwet en zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De bestreden beslissing is niet afdoend gemotiveerd, in schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

## • TWEEDE GRIEF

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

« 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Volgens artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/CE (Terugkeerrichtlijn):

« Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. »

Zoals hierboven vermeldt, blijkt uit de Parlementaire werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van deze laatstgenoemde wet, de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft, « geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM. (...) Bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt het beginsel van non-refoulement, zoals voorzien in artikel 22 van het ontwerp, toegepast. » (Doc 53, 1825/001, p. 17).

Het is de plicht van de autoriteit om aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gezocht tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op verzoekers rechten.

Uit artikel 3, 9) van de Richtlijn 2008/115/CE:

« Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: (...)

9) kwetsbare personen: minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan. »

In casu woont verzoeker in België samen met zijn broer die legaal in België verblijft. Verzoeker heeft geen contact meer met zijn familie thuis.

Hoewel de wederpartij deze familieband in de bestreden beslissing heeft vermeld, moet worden vastgesteld dat de wederpartij geen rekening heeft gehouden met het belang van deze familieband. Verzoekers broer is een onmisbaar referentiepunt voor verzoeker, die nog jong is.

Bovendien had verzoeker, naast deze familieband, sociale banden in België opgebouwd terwijl hij legaal in België verbleef.

De verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst zou leiden tot een verbreking van deze banden en bijgevolg tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een juist evenwicht werd niet gerespecteerd.

De verwerende partij heeft het artikel 7 van de Vreemdelingenwet, het artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/CE en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De bestreden beslissing is niet afdoend gemotiveerd, in schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. »

2.2. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduïd dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van vreemdelingenwet om verzoekende partij een bevel om het grondgebied te op te leggen. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verder duidt de verwerende partij dat zij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij gaat op omstandige wijze in op deze elementen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)”*

Verzoekende partij betwist de vaststelling niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* de bestreden beslissing. Evenwel geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekende partij ingeroepen hogere rechtsnormen dringt zich dan ook op.

2.5. Verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 EVRM omdat bij terugkeer naar haar land van herkomst haar leven in gevaar is. De verwerende partij heeft haar daarover evenwel niet verder bevestigd.

2.6. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij met haar betoog volledig voorbij gaat aan het gegeven dat haar vrees reeds beoordeeld werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 28 januari 2021 oordeelde dat verzoekende partij *“geenszins aannemelijk (maakt) dat in jouw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat je bij een eventuele terugkeer naar jouw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. Je beroept je voor jouw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van jouw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan je bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend”*. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen op 10 juni 2021 bij arrest nr. 256 136. Zoals de Raad er in voormeld arrest reeds op heeft gewezen stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cfr. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is, hetgeen niet bleek. Verzoekende partij maakt met haar betoog, waar zij niet verder komt dan een schending aan te voeren van artikel 3 EVRM zonder meer, niet aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* niet kon volstaan met een verwijzing naar de afwijzing van haar verzoek tot internationale bescherming.

Dit alles nog temeer verzoekende partij er eveneens aan voorbijgaat dat haar humanitaire regularisatieaanvraag op 17 oktober 2022 onontvankelijk werd verklaard waar de verwerende partij er eveneens op gewezen heeft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds een onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Tsjad en dat een loutere bewering dat artikel 3 EVRM geschonden zal worden bij terugkeer niet volstaat maar dat verzoekende partij haar beweringen moet staven met een begin van bewijs. Het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 283 842 van 26 januari 2023.

Verzoekende partij toont niet aan dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt of dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld door haar niet te horen voor het treffen van de bestreden beslissing. Immers heeft het horen maar nut voor zover dit informatie kan opleveren die van invloed kan zijn op de besluitvorming. Verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij nog elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (cfr. RvS, nr. 255.200 van 7 december 2022).

Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu zij niet aannemelijk maakt dat de feitelijkeheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak *mutatis mutandis* van toepassing zijn op onderhavige zaak en er bovendien geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak.

2.7. Waar verzoekende partij voorts verwijst naar artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van voormeld artikel. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met voormelde elementen. Meer specifiek wat het gezinsleven van verzoekende partij betreft heeft de verwerende partij erop gewezen dat *“Betrokkene verklaarde dat een meerderjarig broer in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”*

De verzoekende partij baseert zich op het gegeven dat zij een familieleven heeft met haar broer die op het Belgische grondgebied verblijft en waarmee zij samenwoont. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwakyie-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96). In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij haar broer en dat zij geen contact meer zou hebben met haar familie in Tsjaad. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van haar broer of omgekeerd. Zoals ook blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verblijft haar broer reeds sinds 2012 in België en heeft verzoekende partij pas in mei 2016 haar geboortedorp verlaten. Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij eerst verschillende landen heeft doorkruist en daar verbleven heeft voordat zij in 2019, toen zij hoorde dat haar broer *“misschien in België of Frankrijk was”* naar België is gekomen. Uit haar relaas blijkt aldus niet dat verzoekende partij met haar broer nauw contact onderhield en dat zij van deze broer afhankelijk was. Het gegeven dat zij ondertussen is gaan inwonen bij haar broer in België doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Immers blijkt duidelijk dat verzoekende partij voor haar komst naar België niet afhankelijk was van haar broer, en blijkt ook niet waarom zij thans, als meerderjarige persoon, wel bijzonder afhankelijk zou zijn van haar broer. Zoals de verwerende partij ook reeds overwoog in de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 oktober 2022 inzake de humanitaire regularisatieaanvraag: *“Het loutere feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer heeft echter niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste van zijn broer is of dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden zijn. Deze elementen dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien blijkt dat zijn broer al sinds eind 2012 in België verblijft, terwijl betrokkene pas in 2019 naar België kwam”* Uit niks blijkt dat zij als volwassen persoon niet in staat is een zelfstandig leven te leiden in het herkomstland. Haar blote betoog dat zij geen contact meer zou hebben met haar familie in Tsjaad doet daaraan geen afbreuk.

De Raad kan de verwerende partij volgen dat niet blijkt dat de meerderjarige broer behoort tot de gezinskern van verzoekende partij en er aldus geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt. Een schending van artikel 8 EVRM wordt op dat vlak niet aangetoond.

2.8. Waar verzoekende partij voorts nog wijst op het feit dat zij sociale banden heeft opgebouwd in België, stelt de Raad vast dat de verwerende partij reeds op 17 oktober 2022 in de onontvankelijkheidsbeslissing van de humanitaire regularisatieaanvraag vaststelde: *“dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een verklaring van zijn broer voorlegt, evenals verschillende verklaringen van schoolmedewerkers, een verklaring van de basketbal club en een verklaring van het Rode Kruis.”* Dienaangaande heeft de verwerende partij geoordeeld dat het netwerk van sociale banden niet van die orde is dat het een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat en wijst zij erop dat *“de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, (...) op zich niet voldoende (is) om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate*

*intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63)” De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing dan ook terecht op dat “Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 17.10.2022 negatief afgesloten werd.”*

Door thans opnieuw louter te verwijzen naar sociale banden met België, toont de verzoekende partij geenszins op concrete wijze aan dat zij in het korte tijdsbestek dat zij in België verblijft, en dit dan nog op een illegale, minstens precaire wijze, dermate sociale banden heeft opgebouwd met België dat zij een beschermenswaardig privéleven alhier heeft opgebouwd. Voor zover verzoekende partij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, *quod non*, dient voorts gesteld dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER